

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/21/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313203976
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8313203976.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Mareka Košča a JUDr. Viery Zolákovej, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřovice, Brno, Česká republika, IČ: 264 29 705, proti žalovanej: Z. P., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom F. XXXX, D., za účasti Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 42 309 166, právne zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, so sídlom Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, o zaplatenie 515,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 17C/124/2013-95 zo dňa 6.6.2016 v spojení s opravným uznesením toho istého súdu č.k. 17C/124/2013-148 zo dňa 6.6.2017, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 6.6.2016 č.k. 17C/124/2013-95 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6.6.2017 č.k. 17C/124/2013-148 v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, vo výroku o pripustení vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ako aj vo výrokoch o náhrade trov konania i trov vedľajšieho účastníka.

Sporovým stranám i Združeniu spotrebiteľov Slovenska, o.z., IČO: 42309166 nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Prvoinštančný súd napadnutým rozsudkom v spojení s vyššie označeným opravným uznesením rozhodol, že:

„Konanie zastavuje v časti o uplatnenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieťa.

Pripúšťa vstup Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z. IČO: 42309166, J. Kráľa 7, Banská Bystrica, ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

Žalobca je povinný uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 104,26 eur na adresu právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa návrhom zo dňa 28.3.2013 domáhal, podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 861/2007 Z.z. o európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu, vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu zmenkovú sumu vo výške 515,87 eur s príslušenstvom tak, ako je to presne špecifikované v dôvodoch napadnutého rozsudku. Žalobca odôvodnil svoj nárok tým, že ako indosátor je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavila žalovaná na zmenkovú sumu a zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne. Indosovaná zmenka je vistazmenkou opatrenou doložkou, na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia. Žalobca disponuje len originálom zmenky a nemá informácie o akýchkoľvek

iných potenciálne existujúcich vzťahoch žalovaného a predchádzajúceho majiteľa zmenky, ktorá bola v tomto konaní uplatnená. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ doposiaľ nezaplatil na uvedenú zmenkovú sumu nič.

3. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že žalobca spolu s návrhom predložil fotokópiu zmenky, ktorú vystavila žalovaná v Humennom dňa 16.9.2009. Na zmenke je uvedené číslo zmluvy XXXXXXXX. Je tam uvedená zmenková suma 1.110,87 eur a zmenkový úrok 0,25 % denne od 6.11.2010. Tiež je tam text: splatné: platné S., K..Q..X., C. „bez „protestu“, „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia.“ Na opačnej strane zmenky je text: Namiesto nás na rad CD Consulting, s.r.o. - žalobca. Totožnú zmenku pripojil oprávnený, spoločnosť S., K..Q..X. C. k návrhu na vykonanie exekúcie v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. XXEr/XXX/XXXX. V danom konaní bola povinnou súčasťou žalovaná a predmetom exekúcie bola rovnaká zmenková suma a zmenkový úrok.

4. Súd prvej inštancie zistil, že súčasťou exekučného spisu je aj zmluva o úvere, ktorá má rovnaké číslo, ako je číslo uvedené na zmenke, a bola uzatvorená v ten istý deň, ako je uvedený deň vystavenia zmenky. V zmluve je uvedená výška úveru, výška poplatku za poskytnutie úveru, celková suma, ktorú má dlžník zaplatiť, a údaj o splátkach. Zmluva neobsahuje údaj o výške úroku, ani údaj o RPMN. K predmetnej zmluve boli pripojené všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré v článku 14 obsahujú dohodu o vyplnení zmenky. Z obsahu exekučného spisu ďalej vyplýva, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola prvostupňovým súdom zamietnutá a uznesenie bolo potvrdené krajským súdom. Prvoinštančný súd konštatoval, že mu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že spoločnosť S., K..Q..X., vykonáva poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Žalovaný predmetnú zmluvu uzatvoril ako dlžník - fyzická osoba - nepodnikateľ a je tiež vystaviteľom žalovanej zmenky. Súd teda považoval veriteľa - spoločnosť S., K..Q..X. za dodávateľa v rámci svojej obchodnej činnosti podľa § 52 ods. 3 OZ a žalovaného za spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 OZ. Príslušnú zmluvu o úvere vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 OZ. Keďže vystaviteľom zmenky je spotrebiteľ a zmenkou bola zabezpečená pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, bolo povinnosťou súdu ex officio skúmať predmetnú zmenku až po úroveň dohody o vyplňovacom práve. Súd prvej inštancie sa teda oboznámil s obsahom úverovej zmluvy, súčasťou ktorej boli aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, a mal za jednoznačne preukázané, že v danom prípade zmenka bola vystavená ako zabezpečovací právny prostriedok k spotrebiteľskej zmluve. Zabezpečený (primárny) právny úkon je úverová spotrebiteľská zmluva a zabezpečovací právny úkon (akcesorický) je zmenka. Zmenka má všetky formálne náležitosti. Po formálnej stránke je platným právnym úkonom, ale pre svoju platnosť, vzhľadom k tomu, že ide o akcesorický zabezpečovací právny úkon, je nevyhnutná aj platnosť primárneho právneho úkonu, ktorý zabezpečuje, teda úverovej spotrebiteľskej zmluvy, a platnosť príslušného článku všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na základe ktorého blankozmenka bola veriteľom vystavená. Úlohou súdu bolo preto z úradnej povinnosti skúmať platnosť primárneho právneho úkonu - spotrebiteľskej zmluvy a platnosť príslušného článku všeobecných podmienok poskytnutia úveru, na základe ktorého zmluvné strany uzatvorili dohodu o vyplnení zmenky v budúcnosti. Oboznámením sa s obsahom úverovej zmluvy mal za preukázané, že v nej dlžník vyhlásil, že „sa oboznámil a súhlasí s obsahom tejto zmluvy o úvere, ako aj obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy; nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať“. Všeobecné podmienky poskytnutia úveru obsahujú vopred veriteľom navrhnuté zmluvné podmienky, teda ucelený text, ktorý je súčasťou (na zadnej strane zmluvy) predmetnej zmluvy o úvere. I keď dlžník formálne v zmluve vyhlásil, že nemá k nim žiadne výhrady, je zrejmé, že i v prípade jeho námietok nemal reálnu možnosť ovplyvniť podstatu dohodnutých zmluvných podmienok, ktoré boli formulované na veriteľom vopred pripravenom tlačive zmluvy, a teda dlžník iba mohol akceptovať len zmluvu ako celok alebo ju odmietnuť. Z uvedeného je zrejmé, že všeobecné podmienky poskytnutia úveru nemožno považovať za individuálne dohodnuté, resp. že neobsahujú individuálne dohodnuté zmluvné podmienky, a teda ani príslušné ustanovenie Všeobecných podmienok poskytnutia úveru nemožno považovať za individuálne dohodnutú zmluvnú podmienku (uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 zo dňa 16.11.2010). Ďalej z príslušného článku všeobecných podmienok úverovej zmluvy mal prvoinštančný súd za preukázané, že v tomto článku sa zmluvné strany spotrebiteľskej úverovej zmluvy dohodli o vyplnení vystavenej zmenky v budúcnosti. Bez platnej dohody o vyplňacom práve nemôže byť platná ani vyplnená zmenka (čl. 4) (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 161/2007). Ak dohoda o vyplňacom práve pri blankozmenke nezohľadňuje práva spotrebiteľa a umožňuje indosáciou zmenky vymôcť od spotrebiteľa plnenie z neprijateľných podmienok, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V

nadväznosti na § 17 zmenkového zákona treba posúdiť, či takýmto konaním indosatár nekonal na škodu odporcu ako dlžníka zo spotrebiteľského úveru.

5. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že príslušný článok všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 5 OZ. Neplatným spôsobom bolo dojednané vyplnenie zmenky. Sporná zmenka, ktorá vznikla ako zabezpečovací právny úkon k primárnemu právnemu úkonu - spotrebiteľskej zmluve, nemôže byť považovaná za platný právny úkon, keď bola vystavená a vyplnená na základe neplatného dojednania dohody o vyplnení zmenky vo všeobecných podmienkach úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Dojednanie o vyplňacom práve zmenky je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj preto, že na základe tejto podmienky vystavená zmenka umožnila previesť indosáciou bez súhlasu spotrebiteľa práva zo zmluvnej strany S., K..Q..X., na žalobcu CD Consulting, s.r.o. čím došlo k zhoršeniu postavenia a ochrany práv spotrebiteľa. Zmenka a jej indosácia nadmerne sťažili spotrebiteľovi možnosť realizovať práva spotrebiteľa. Taký záver vyplýva už z charakteru zmenkového konania, ktoré neprípúšťa skúmanie dôvodu vzniknutého záväzku, ani ex offo ochranu spotrebiteľských práv (ÚS ČR IV., ÚS ČR 457/10). Podľa § 53 ods. 1 OZ je dojednanie v príslušnom článku všeobecných podmienok o vyplňacom práve zmenky neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj preto, že spôsobuje značnú nerovnováhu práv a povinností, teda značne zhoršuje postavenie spotrebiteľa v tomto úverovom vzťahu vystavením a následným indosovaním zmenky zo spotrebiteľského vzťahu. Súd preto nevychádzal len z prísnej formálnosti zmenkového práva, pretože mal preukázané, že došlo k zneužitiu inštitútu zmenkového práva v neprospech jednej zmluvnej strany spotrebiteľa obchádzaním ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, čo je zároveň aj rozpor so zákonom a teda neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ, § 265 Obchodného zákonníka (obmedzenie a zákaz zmieniek pri spotrebiteľských úveroch - § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001 Z.z., § 17 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z.). Značnú nerovnováhu v právach spôsobuje dojednanie v príslušnom článku všeobecných podmienok úverovej zmluvy aj preto, že veriteľ sám vyplní zmenku v deň splatnosti celého dlhu. Žalovaný ako spotrebiteľ nijako nemohol ovplyvniť výšku zmenkovej sumy, dátum splatnosti zmenkového úroku, ktoré si do zmenky jednostranne dopísal veriteľ. Dojednanie vyplňacieho práva zmenky v článku 14 všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy je neplatné aj podľa § 37 ods. 1 OZ, a to pre neurčitosť a nepreskúmateľnosť. Dohoda o vyplňacom práve zmenky v príslušnom článku všeobecných podmienok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou aj podľa § 53 ods. 4 písm. j) Občianskeho zákonníka, pretože výška úveru (dlhu) a úroku mala byť takto určená až v čase splnenia, v tomto prípade splatnosti úveru, kedy vzniklo veriteľovi právo vypísať zmenkovú sumu a splatnosť zmenkového úroku podľa tohto článku všeobecných podmienok. Rovnako je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. k) OZ dojednanie vyplňacieho práva zmenky aj preto, že dojednanie umožnilo veriteľovi, aby pri vyplnení zmenky v budúcnosti zaviazal spotrebiteľa zaplatiť za nesplnenie záväzku neprimerane vysokú sankciu, ktorá mu pri uzavretí úverovej spotrebiteľskej zmluvy nebola známa. V zmenke je veriteľom vypísaný zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne krát 365 dní = vo výške 91,25 % ročne. K vyplneniu zmenky veriteľom došlo momentom zosplatenia dlhu. Ide o rozpor so zákonom (§ 4 ods. 4 Zák. č. 258/2001 Z. z.). Zároveň ide o nekalú podmienku podľa článku 2 písm. a) v spojení s ustanovením prílohy ods. 1 písm. e) Smernice 93/13 EHS. Touto nekalou zmluvnou podmienkou a zároveň neprijateľnou si veriteľ zabezpečil za nesplnenie záväzku spotrebiteľa neprimerane vysoké príslušenstvo pohľadávky - zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne (91,25 % ročne). Podľa názoru súdu ide o neplatnosť tohto dojednania aj v nadväznosti na § 3 OZ pre rozpor s dobrými mravmi a podľa § 39 OZ a podľa § 265 Obchodného zákonníka (obchádzanie zákona o maximálnej úrokovej miere pri spotrebiteľských úveroch podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení zmien a doplnkov, ktorých výška nepresahuje v priemere úrokovú mieru 10 % ročne v porovnaní so zmenkovým úrokom 91,25 % ročne.).

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že v danom prípade je teda dojednanie v príslušnom článku všeobecných podmienok úverovej spotrebiteľskej zmluvy o vyplňacom práve zmenky neprijateľnou zmluvnou podmienkou a podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka zároveň neplatne dojednanou zmluvnou podmienkou. Zmluvná podmienka je z už uvedených dôvodov neplatná aj pre neurčitosť dojednania podľa § 37 ods. 1 OZ pre rozpor s kogentnými ustanoveniami zákona a pre obchádzanie zákona podľa § 39 OZ a § 265 Obchodného zákonníka. Podľa § 494 OZ, z neplatného právneho úkonu, z neplatnej zmenky, súd nemohol priznať žalobcovi zmenkové plnenie, preto návrh zamietol. Podľa § 212 a § 216 CSP je súd viazaný predmetom sporu čo do výšky, čo do základu nároku. Preto nemohol priznať žalobcovi nároky tvoriace predmet sporu, keď dospel k záveru, že zmenka je neplatným právnym úkonom. Z uvedených dôvodov návrh žalobcu na zaplatenie nárokov zo zmenky v celom rozsahu zamietol.

7. Námietku neprípustnosti vedľajšieho účasníctva vznesenú zo strany žalobcu, majúc na pamäti dikciu ustanovenia § 93 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku, považoval za nedôvodnú, pretože vyššie uvedené združenie je subjektom, ktorý je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník na základe zákonného splnomocnenia zo zákona o ochrane spotrebiteľa, a to bez konkretizácie svojho hmotnoprávneho záujmu na výsledku konania. Tým sa zabezpečuje aj smernicou EÚ požadovaná reálna a nielen formálna rovnosť účastníkov v spotrebiteľských veciach, čo je zmyslom a cieľom spotrebiteľského práva EÚ a SR. Podmienky na vstup vedľajšieho účastníka v čase jeho vstupu, boli teda splnené a preto súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovanej.

8. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešnému žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov tohto konania a úspešná žalovaná si trovy konania neuplatnila. Vedľajšiemu účastníkovi na strane úspešného odporcu priznal trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 104,26 eur.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zmeniť, návrhu na uplatnenie pohľadávky v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Ako dôvod uviedol, že prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie o. i. oboznámením sa s úverovou zmluvou, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi. Žalobca a podľa dostupných informácií ani žalovaný však dokazovanie úverovou zmluvou, exekučným spisom či ďalšími listinnými dôkazmi nenavrholi. Podľa ustanovenia § 120 O.s.p. dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávajúcou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Žalobca predložil ako dôkaz svojich nárokov platnú zmenku, ktorou, keďže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Zb., dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. Voči forme a obsahu zmenky zo strany žalovaného nebolo žiadnych námietok, a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonávanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Žalovaný mohol na základe čl. 5 ods. 3, 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke. Ak tak neurobil, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej v Nariadení. Súd samotný nie je legitimizovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods. 1 veta prvá in fine O.s.p. vznášal námietky voči zmenke za žalovaného. Ak tak súd učinil, ide o porušenie princípu kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhov žalovaného a bez legitímneho podnetu na ťarchu žalobcu vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter žalovaného ako spotrebiteľa. Žalovaný sa tejto obrany žiadnym spôsobom nedovoľával, uplatnenú pohľadávku nerozporoval a svojím konaním ju prakticky uznal. Súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre neho dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu na uplatnenie pohľadávky. Uvedené správanie súdu je neprijateľné v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd. Prvoinštančný súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal, z podľa neho, nesporných skutočností. Súd za nesporné považoval to, že žalovaný so spoločnosťou S., K.Q..X.. uzatvoril zmluvu o úvere, ďalej, že zmenka, ktorá je predmetom tohto konania, je zabezpečovacou zmenkou, že žalovaný uzatvoril zmluvu o úvere ako spotrebiteľ. Súdom uvádzané údajne nesporné skutočnosti neboli tvrdením ani jedného z účastníkov konania. Súd tieto údajne nesporné fakty vyabstrahoval z dokazovania, ktoré si sám navrhol. Žalovaný, ani žalobca sa k týmto skutočnostiam nevyjadrili, preto neexistuje spôsob, akým by súd mohol dospieť k nespornosti týchto skutočností. Prvoinštančný súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Zdôraznil, že predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. Súd predovšetkým ignoroval § 17 ZŠZ, z ktorého vyplýva, že žalovaný vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči novému majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť žalovaný, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 5 Obo/3/2008 zo dňa 22.10.2008. Je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči žalobcovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany žalovaného a predovšetkým žalovaný v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu prevzal súd a suploval aktivitu žalovaného. V danom prípade následkom bolo nesprávne

rozhodnutie vo veci - súd porušil poučovaciu povinnosť súdu prekročením § 5 ods. 1 O.s.p., porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnuť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo/1839/2000, kde pri rozhodovaní vychádzal z rovnakej právnej úpravy, aká je aplikovateľná aj v tomto konaní. V ďalšom odkázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/16/2010 zo dňa 3.2.2010, uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/79/2013 zo dňa 5.9.2013, uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013.

10. Žalobca k pripusteniu vstupu vedľajšieho účastníka do konania doplnil odvolanie aj o argumentáciu, že predmetné konanie je Európskym konaním vo veciach s nízkou hodnotou sporu a je právne regulované Nariadením EP č. 861/2007, v ktorom je upravený procesný postup súdu a strán odlišne od vnútroštátnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 99/1963 Z.z. (O.s.p.). Právna regulácia označeného Nariadenia obsiahnutá v článkoch 4 a 5 vedľajšie účastníctvo nepozná a pripúšťa aplikáciu procesných pravidiel zakotvených v Občianskom súdnom poriadku len výnimočne, a to vtedy, ak sa postupuje v súlade s príslušným procesným právom, uplatniteľným v členskom štáte. Pre oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, doručené súdu pred 1.1.2015, teda pred účinnosťou zákona č. 353/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. O.s.p., je konajúci súd povinný zabezpečiť si vyjadrenie účastníka, na ktorého stranu vedľajší účastník vstúpil. Len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania nemôže automaticky zakladať jeho právo na účasť v konaní, a tak isto, že osoba, popri ktorej vstúpil do konania, s takýmto úkonom súhlasí. Namietal nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 O.s.p. s čl. 19 ods. 2, 3 Ústavy SR. Poukázal na to, že vedľajší účastník získava prístup k osobným údajom spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ k takémuto prístupu nedal súhlas. Ide o neoprávnené zasahovanie do súkromného života účastníka konania. Zároveň dochádza k rozporu s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý neoprávnené spracovávanie prísne sankcionuje. Považuje preto namieste vyžadovať súhlas spotrebiteľa so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, čím by sa zabránilo porušovaniu jeho ústavných práv. Poukázal taktiež na novelizované znenie § 93 ods. 3 O.s.p., účinné od 1.1.2015. Vzťah žalobcu ako nadobúdateľa zmenky a žalovaného ako vystaviteľa zmenky je právnym vzťahom, ktorého úprava je obsiahnutá v zákone č. 191/1950 Sb. a ktorá neumožňuje prihliadnuť na kauzálny vzťah medzi indosantom a majiteľom zmenky. Predmetné konanie teda nie je konaním, v ktorom by na jednej strane vystupoval spotrebiteľ, a preto nie je možné pripustiť vstup vedľajšieho účastníka - právnickej osoby, ktorá bola založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa. Európske konanie s nízkou hodnotou sporu nadobudne atribúty sporového konania až po podaní odvolania voči rozsudku vydaného príslušným súdom. Až po takomto procesnom úkone môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účastníctva. Svoju argumentáciu doplnil o názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený vo veci 6Cdo 357/2012 zo dňa 30.10.2013.

11. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že s tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu nesúhlasí z dôvodu, že nie je si vedomá, aby mala voči spoločnosti nejaké podližnosti. Má za to, že pôžičku, poskytnutú spoločnosťou S., K..Q..X.. má riadne a v plnej výške vyplatenú spolu s úrokmi. Vzhľadom k tomu, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k právnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil.

12. Združenie spotrebiteľov Slovenska o.z. vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázalo na to, že v zmysle platných predpisov a judikatúry ESD je povinnosťou súdu v každom štádiu konania, a to aj v každom druhu konania a to bez výnimky, ex offio skúmať, či sa nejedná o spotrebiteľský vzťah s tým, že ak súd príde k pozitívnemu zisteniu, na uvedený vzťah musí aplikovať právne normy spotrebiteľského práva. Zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú súd v konaní preskúmal, je zrejmé, že zmenka, ktorá bola podkladom žalobného návrhu, slúžila na zabezpečenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý nespĺňal zákonné náležitosti a obsahoval viacero neprijateľných podmienok. Už samotným vystavením blankozmenky, vzhľadom na povahu tohto cenného papiera, si povinný bez akýchkoľvek pochybností zhoršil svoje zmluvné postavenie. Dojednanie v zmluve, ktoré by zaväzovalo spotrebiteľa vyplniť blankozmenku, je v rozpore s dobrými mravmi a je neprijateľnou podmienkou. Má za to, že nový majiteľ zmenky bol pri jej nadobúdaní v zlej viere, nakoľko právny vzťah pôvodného majiteľa zmenky a žalobcu vzbudzuje oprávnené pochybnosti, že tento ju nadobudol len preto, aby zbavil žalovaného ako dlžníka možnosti vzniesť voči pôvodnému majiteľovi kauzálne námietky. Naďalej má za to, že zabezpečenie nároku zmenkou je neprijateľná zmluvná podmienka, v dôsledku čoho je táto zmenka absolútne neplatná. Uplatňovanie nároku žalobcom zo zmenky je neplatný právny úkon v dôsledku

obchádzania zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občianskeho zákonníka. Záverom poukázal na spoločné stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 93, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 8/2015 zo dňa 20.10.2015, ktoré potvrdzuje ním uvádzané závery. Žiadal preto odvolací súd, aby v zmysle § 387 CSP odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 34,86 eur.

13. Prvoinštančný súd predložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní žalobcu dňa 9.11.2016. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 12.1.2017 č.k. 14Co/82/2016-136 vrátil vec súdu prvej inštancie ako predčasne predloženú. Konštatoval, že odvolací súd je povinný prihliadať na vady konania. Takouto vadou sú aj dva protichodné výroky v preskúvanom rozhodnutí. Prvoinštančný súd prvým výrokom rozsudku rozhodol, že žalobu zamietá. Súčasne však tým istým rozsudkom, druhým výrokom vyslovil, že konanie v časti o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zastavuje. Tieto dva výroky napadnutého rozsudku si navzájom odporujú. Odvolací súd uložil prvoinštančnému súdu povinnosť v ďalšom konaní túto zrejmu nesprávnosť odstrániť postupom v zmysle ustanovenia § 224 CSP.

14. Po vrátení veci súd prvej inštancie v súlade s pokynom odvolacieho súdu vydal dňa 6.6.2017 opravné uznesenie č.k. 17C/124/2013-148, ktorým opravil prvý a druhý výrok napadnutého rozsudku na správne znenie:

„Konanie zastavuje v časti o uplatnenie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne.
V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.“

15. Proti tomuto opravnému uzneseniu ani jedna zo sporových strán nepodala odvolanie. Uznesenie tak nadobudlo právoplatnosť dňa 14.7.2017.

16. Následne Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 - ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalobcom v zmysle § ustanovení 378 a nasl. CSP, riadiac sa tým, že

a. podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

b. podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

17. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v odvolaní napadnutej časti. Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Podľa obsahu podaného odvolania odvolateľ nenamieta výrok o čiastočnom zastavení konania, preto tento výrok nebol predmetom prieskumu odvolacím súdom.

18. Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote termín verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke súdov SR (§ 378 ods.2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Odvolací súd mal na zreteli i to, že v súlade s článkom 17 ods. 1 Nariadenia, Slovenská republika informovala Komisiu o tom, že na základe procesného práva Slovenskej republiky, bude možné v súlade s článkom 17 Nariadenia, podať opravný prostriedok „odvolanie“ (§ 355 a nasl. CSP) na „krajské sudy“. V odvolacom konaní začatom podaným odvolaním podľa článku 17 Nariadenia rozhoduje odvolací súd Slovenskej republiky podľa procesného práva Slovenskej republiky (článok 19 Nariadenia).

19. Po takomto prieskume napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie odvolaním napadnutých výrokov rozsudku. Prvoinštančný súd pre účely rozhodnutia o podanom návrhu vykonal potrebné dôkazy, z nich vyvodil správne skutkové závery a vec napokon aj správne právne posúdil. Dôvody napadnutého rozhodnutia dávajú odpoveď na pre vec rozhodujúce skutkové otázky i na právne posúdenie nárokov. Rozhodnutie prvoinštančného súdu spĺňa v celom rozsahu náležitosti dané ustanovenia § 220 CSP a v podstate dáva odpoveď i na v odvolaní uplatnené odvolacie dôvody.

20. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti je vecne správne, odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje a na správne zdôvodnenie aj v celom rozsahu odkazuje.

23. V súvislosti s uplatnenými odvolacími námietkami vo vzťahu k záverom vo veci samej odvolací súd snáď môže uviesť len nasledovné:

24. Predmetom odvolacím súdom preskúvaného rozhodnutia je nárok zo zmenky uplatnený žalobcom na základe uvedeného Nariadenia EP a Rady (ES) č. 861/2007 o európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Cieľom prijatia Nariadenia bolo zjednodušenie a zrýchlenie cezhraničného konania v spotrebiteľských a obchodných veciach s nízkou hodnotou sporu (bod 4 Preambuly Nariadenia). Cieľom takéhoto konania by malo byť zjednodušenie prístupu k spravodlivosti. Narušenie hospodárskej súťaže na vnútornom trhu pre nerovnováhu vo fungovaní procesnoprávných prostriedkov poskytovaných veriteľom v rôznych členských štátoch, vedie k potrebe prijatia právnych predpisov Spoločenstva zaručujúcich rovnaké podmienky pre veriteľov a dlžníkov celej Európskej únie (bod 7 Preambuly Nariadenia). V záujme uľahčenia uznávania a vykonávania rozsudku by sa mal rozsudok vydaný v jednom členskom štáte v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu uznať a byť vykonateľný v inom členskom štáte bez potreby doložky vykonateľnosti a bez akejkoľvek možnosti namietať proti jeho uznaniu (bod 30 Preambuly Nariadenia). Je možné čiastočne s odvolateľom súhlasiť, že konanie podľa uvedeného Nariadenia má v zásade písomnú povahu (viď čl. 5 ods. 1, čl. 8, čl. 9 ods. 1 Nariadenia). Pokiaľ sa však potreba ústneho pojednávania ukáže ako potrebná (nutná), alebo ak o to požiada niektorá zo strán, súd by mal nariadiť vo veci pojednávanie. Nutným je nariadiť ústne pojednávanie najmä vo veciach skutkovo a právne zložitých, v ktorých súd považuje za potrebné vec s účastníkmi prejednať za ich prítomnosti. Odvolací súd je toho názoru, že ak v predmetnej veci prvoinštančný súd sám i bez procesnej iniciatívy sporových strán realizoval ex offo prieskum uplatnených zmenkových nárokov aj z pohľadu samotnej kauzy, ktorá predchádzala vystaveniu zmenky, a poskytol priestor sporovým stranám, aby sa k týmto dôkazom vyjadrili na pojednávaní, nekonal v rozpore s Nariadením ani v rozpore s vnútroštátnym procesným právom.

25. Opodstatnenosť ex offo prieskumu uplatnených zmenkových nárokov, založeného na poskytnutí ochrany spotrebiteľovi bola jasným, zrozumiteľným a najmä presvedčivým zdôvodnením napadnutého rozhodnutia vysvetlená a nemožno označiť za dôvodnú odvolaciu námietku o porušovaní rovnosti procesných strán v konaní.

26. To, že sa pri takomto postupe súd nedopustil procesného či hmotnoprávneho pochybenia podporujú aj aktuálne závery zo zjednocujúceho stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR prijatého na zasadnutí dňa 20.10.2015, podľa ktorého:

27. „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že:

a) pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offo povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ;

b) pokiaľ súd nevzhladne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie.

II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená.

III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť

nárok na uplatnený úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje.“

28. K tomuto odvolací súd tomu dodáva, že z vykonaného dokazovania je evidentné, že predmetná zmenka bola vystavená ako zabezpečovacia zmenka plnenia z úverovej spotrebiteľskej zmluvy. Svedčí o tom rovnaké číslo zmluvy i rovnaké číslo zmluvy uvedené na zmenke. V tejto súvislosti odvolací súd podobne ako súd prvej inštancie zdôrazňuje znenie § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, podľa ktorého platí, že v súvislosti s poskytovaním úveru od spotrebiteľa, alebo inej osoby sa zakazuje splniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s predchádzajúcou vetou veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi na požiadanie vydať. Ustanovenie tohto odseku platí aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. Z uvedeného textu teda vyplýva, že predmetná zmenka mohla byť vyplnená len v súlade so znením tohto ustanovenia, k čomu však nedošlo, pretože zmenková suma presahuje výšku maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru.

29. V súvislosti s odvolacími námietkami považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť aj to, že súd i pri rešpekte k špecifickej a prísne formálnej povahe inštitútu zmenky je vždy povinný prihliadnuť k okolnostiam konkrétnej veci. V prípade spotrebiteľov súd nesmie prehliadnuť ich špecifické záujmy a postavenie. Pri svojej rozhodovacej činnosti musí súd hľadať také interpretačné a aplikačné východiská, ktoré zabránia zneužívaniu práv v dôsledku aplikácie zmenkového inštitútu neprimerane v neprospech niektorého z účastníkov zmenkového vzťahu.

30. V tomto smere odvolací súd odkazuje aj na judikované závery, vyplývajúce z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, podľa ktorých súdy sú povinné aj bez návrhu posúdiť nekalý charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, aby sa skutočne dosiahol sledovaný zmysel a cieľ čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Tu možno spomenúť napr. rozhodnutie vo veci Mostaza Claro C-168/05, Godart C-429/05 alebo Oceano Gruppo Editorial C-240/98 až C-244/08. Čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovuje: „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.“ Vzhľadom na povahu a význam všeobecného záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľov, ktorú Smernica 93/13/EHS zabezpečuje, jej článok 6 musí byť považovaný za ustanovenie, ktoré je rovnocenné s vnútroštátnymi pravidlami, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (viď napr. v rozsudku C 76/10 čl. 50). V tejto súvislosti je treba spomenúť aj rozhodnutie COFIDIS C-473/00, v ktorom súd rozhodol, že s ohľadom na potrebu ochrany spotrebiteľa a naplnenie čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, ktorý predstavuje kogentné pravidlo európskeho práva, súd nemá aplikovať a prihliadnuť na také procesné pravidlo vnútroštátneho práva, ktoré vo svojich účinkoch bráni naplneniu myšlienky a zmyslu ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami zavedenej Smernicou Rady 93/13/EHS.

31. Z uvedených dôvodov správne rozhodol súd prvej inštancie, ak návrh v prevyšujúcej časti zamietol.

32. Žalobca podal odvolanie aj proti výroku rozsudku, ktorým prvoinštančný súd pripustil do konania ako vedľajšieho účastníka Združenie spotrebiteľov Slovenska o.z. Tento vedľajší účastník vstúpil do konania dňa 11.11.2014 s poukazom na ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p. Súd prvej inštancie rozhodol o pripustení vstupu vedľajšieho účastníka dňa 30.6.2016, t.j. v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016).

33. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú. Preto odvolací súd pri preskúmaní napadnuté rozhodnutie podľa zákonných ustanovení účinných v danom čase.

34. Vzhľadom na to, že v novej procesnoprávnej úprave civilného sporového konania, t.j. v Civilnom sporovom poriadku inštitút vedľajšieho účastníctva už nie je upravený pri prejednávaní odvolania žalobcu proti výroku o pripustení vedľajšieho účastníka do konania dospel odvolací súd výkladom ustanovenia § 470 ods. 2 CSP k záveru, že v prejednávanej veci procesné účinky vstupu vedľajšieho účastníka zostali zachované.

35. Podľa § 93 ods. 2, 3 O.s.p. účinného do 31.12.2014 ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

36. V prejednávanej veci vedľajší účastník Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z. Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 42309166 vstúpil do konania z vlastného podnetu, a to písomným oznámením o vstupe združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, doručeným prvoinštančným súdu dňa 11.11.2014. Podľa výpisu z registra občianskych združení vedeného Ministerstvom vnútra SR, je Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z. Janka Kráľa 7, Banská Bystrica, IČO: 42309166 zapísané v tomto registri v oblasti spotrebiteľských činností.

37. V predmetnom konaní sa žalobca domáha splnenia povinnosti zo strany žalovanej, vyplývajúcej zo zmenky, vystavenej súčasne s uzavretím Zmluvy o úvere 16.9.2009, predmetom ktorých bolo poskytnutie úveru žalovanej. Keďže právny vzťah medzi účastníkmi konania je vzťahom spotrebiteľským a občianske združenie Združenie spotrebiteľov Slovenska o.z. má ako hlavný predmet činnosti ochranu práv spotrebiteľov, bol vstup tohto Združenia do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej v súlade so zákonnými ustanoveniami, účinnými k dňu jeho vstupu do konania (t.j. ku dňu 11.11.2014). Je pravdou, že o účinkoch vedľajšieho účastníctva podľa Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30.6.2016) platí, že až právoplatným uznesením o námietke neprípustnosti sa subjekt, ktorý prejavil vôľu vstúpiť do konania ako vedľajší účastník, stáva takýmto účastníkom, avšak toto v aktuálnej procesnej situácii (potvrdenie výroku o vstupe do konania) nemá vplyv na vecnú správnosť rozhodnutia, a to ani vo vzťahu k priznanej náhrade trov konania pôvodného vedľajšieho účastníka, ktorý bol zastúpený advokátom a s týmto zastúpením vznikli výdavky, na ktorých náhradu titulom úspechu v konaní má právo.

38. Odvolací súd nezistil pochybenie súdu prvej inštancie ani pri rozhodovaní o trovách konania a preto z vyššie rozpisovaných dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, v odvolaní napadnutých výrokoch, potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

39. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, žalovanej preukázateľné trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli. Združenie spotrebiteľov Slovenska, o.z., ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie vystupovalo ako vedľajší účastník na strane žalovanej, po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1.7.2016, v konaní nevystupuje ako intervenient, preto mu nemôže byť priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania za úkony advokáta realizované po 1.7.2016. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa čl. 16 v spojení s čl. 19 Nariadenia a § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že sporovým stranám a Združeniu spotrebiteľov Slovenska o.z. nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

40. Uvedené rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).